

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 18—'Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16—'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 22.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Γραφεῖον 'Εν τῷ Ξενοδοχείῳ 'Αττικῆς, Δωμ. 1. 'Ανοικτὸν ἀπὸ τῆς 10—12 π. μ.

ΣΚΥΛΙΣΣΗΣ

ὁ ὕμνητῆς τῶν χρυσογαδάρων.

Ὅπως τὰ πτηνὰ εὖρον τὸν Μαρουδῆν των, οἱ βόες τὸν Τρικοῦπην των, τὰ γήπεδα τὸν Περόωτην καὶ ἡ δασκάλαι τὸν Αὐγερινὸν, οὕτω καὶ τὸ Βασίλειον τῶν χρυσογαδάρων εὗρε τὸν Σκυλίσην των, ὅστις ἤρχισεν ἀπὸ ὕμνου πεζογραφίας διὰ νὰ μεταβῆ εἰς ὕμνον ἑμμετρον καὶ ἀναγορευθῆ οὕτω Σκυλίσης ὁ **γαδαροποιητῆς**.

Ὁ κ. Σκυλίσης πρὸ πολλοῦ μετέρχεται τὸ ἐμπόριον τῆς κολακείας· κερδοσκοπικώτατον καὶ ἐνετον ἐμπόριον· εἶναι εἶδος ἀλχημίας· μεταβάλλει οὐχὶ τὰ ἀγενῆ μέταλλα εἰς εὐγενῆ, ἀλλὰ ἀπλᾶ φύλλα χάρτου τὰ μεταποιεῖ εἰς φύλλα χρυσοῦ. Ἐχων τὸ μυστικὸν τοῦτο ὁ κ. Σκυλίσης, θὰ ἦτο πολὺ βλαῖξ ἔαν δὲν ἐξεμεταλλεύετο ὅλας τὰς εὐκαιρίας ὅπως ἐπωφελεῖται ἐκ τοῦ μυστικοῦ του. Καὶ δὲν ἀφίνει καμμίαν ἀνεκμετάλλευτον.

Οἱ πτωχοὶ ὁμογενεῖς—ὅπως προφέρει ὁ κ. Σκυλίσης—ἔχουν ὅλας τὰς ἀπολαύσεις—πλὴν μιᾶς—τῆς προερχομένης ἐκ τῆς ὑπολήψεως.

Περνᾶς κοντὰ των, ἀναγκάζεσαι νὰ πιάνης τῆς τσέπαις σου, νὰ μὴ σὲ κλέψουν. Διότι εἶναι οἱ πλέον ῥεφρινάτοι λησταί, οἱ λησταί τοῦ χαβιαροχάνου.

Αὐτὸ δὲν τὸ ὑποφέρουν· καὶ αὐτὸ ἐζήτησεν ὁ κ. Σκυλίσης νὰ θεραπεύσῃ γράφων φλύαρον ἀπανταχοῦσαν εἰς τὸν **Τηλέγραφον**.

Ὁ πονηρὸς Χῖος ἐβάσιεν ὅλην τὴν στραβολογικὴν του εἰς ἓν ψεῦδος, τὸ ὁποῖον θὰ εἶναι ἡ μυστηριώδης κόνις, ἥτις μεταβάλλει τὰ φύλλα χάρτου εἰς φύλλα χρυσοῦ.

Τὸ ψεῦδος εἶναι ὅτι μᾶς νομίζει ὅτι ὅλους τοὺς πλουσίους τοὺς βάλλομεν εἰς τὴν τάξιν τῶν ὁμογενῶν, καὶ ὅτι ἐντεύθεν τὸ πρὸς τὸν πλοῦτον μῖσος μετακυλίωμεν ἐπὶ τοῦ πλουσίους ὁμογενεῖς.

Ἀπόδειξις ὅτι ὁ κ. Σκυλίσης ψεύθεται.

Ἐπάρχει μεγαλειότερος τοῦ Σκουζέ **σερέτης** καὶ πλουσιώτερος αὐτοῦ; Καὶ ὁμως οὐδαὶς ἄχρι τοῦδε τὸν ὕβρις μὲ τὴν λέξιν: **ὁμογενής**.

Ὁμογενής, κύριε Σκυλίση, θὰ πῆ **ληστές**. Ὁ Τάκος εἶναι ὁμογενής, ὁ Σπανός εἶναι ὁμογενής, σὺ, ἔαν κλέψης, θὰ γίνῃς ὁμογενής. Ὁμογενής εἶναι ὁ Λαυριοφάγος, ὁ εἰσελθὼν εἰς Ἀθήνας πλούσιος καὶ ληστεύσας πτωχούς· ὁμογενής ὁ συνομολογητῆς δανείου, ὁ ὑπὸ τὴν προστασίαν Κουμουνδούρου καὶ Δεληγιάννη τρώγων ἐκ τοῦ τόπου ἐν ἑκατομύριον· ὁμογενής εἶναι ὁ ληστεύων τὴν Τουρκίαν καὶ ἔπειτα ἐρχόμενος νὰ σκυλεύσῃ καὶ τὴν Ἑλλάδα· ὁμογενής εἶναι ὁ διδάκτωρ τῆς χρηματιστικῆς ταχυδακτυλουργίας (ἴδανεια! μετοχαί! ὁμολογίαι! τράπεζαι!)

Ἄν τοιοῦτοι ὁμογενεῖς ἀγοράζουν τὰ ὠά μας, καθὼς λέγεις, ἀντὶ 5 λεπτῶν δέκα καὶ τὰ ὀρνίθια μας ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς μιᾶμιση καὶ τὰ ἄνθη μας ἀντὶ ἐνὸς φράγκου δύο, ἂν ὅταν βλέπουν τὸν σταυρὸν ἐπὶ τῆς σημαίας κυριεύονται, ὡς λέγεις, ὑπὸ ἀρρήτου αἰσθήματος συγκινήσεως, ἂν, καθὰ γράφεις, ἐθνικὴν αἰσθάνονται παρηγορίαν πρὸ τῶν ἀνακτόρων τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων, αὐτὰ ὅλα δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν διόλου, διότι καὶ ὁ Τάκος, ἂν ἐνθυμείσαι, μίαν φορὰ, εἰσήλθεν εἰς τὸ καφενεῖον τῆς Ὠραίας Ἑλλάδος καὶ ἀντὶ μιᾶς δεκάρας διὰ τὸν καφέ τὸν ὁποῖον ἤπιε, ἄφισε μίαν λίτραν μὲ τὴν σημείωσιν:

— Ἔτσι πληρώνει ὁ Τάκος.

Ἀκόμη δύο λέξεις.

Πρῶτον ἐπειδὴ ἔχεις τόσην ἀντιπάθειαν πρὸς τὰς λέξεις **ὁμογενεῖς** καὶ **ὀμογενεῖς** ἀποροῦμεν πῶς δὲν ἔλαβες ὑπ' ὄψιν ὅτι τὰ τόσον ἀντιπαθητικὰ σου ἐπιθέτα κατηργήθησαν καὶ ἀντικατεστάθησαν διὰ τῆς μεγαλοπρεποῦς λέξεως: **χρυσογάδαροι**.

Καὶ τελευταῖον σοὶ εὐχόμεθα νὰ σοῦ πληρώσουν τὸν πανηγυρικόν, ὃν τοῖς ἔγραψες, οἱ χρυσογάδαροι ὡς **Τάκοι**.

ΑΛΗΘΕΙΑ.

Ὁ μὴ πλατωνικὸς ἔρως εἶναι ἠλεκτρισμὸς παραγόμενος ἐκ τῆς ἐπιτριβῆς δύο ἐπιδερμίδων.

Καλιδάν.

πλήρη καλλονήν και πλήρες μῦρον. Ξένα πάσης ρωμαντικότητος, εἰσι γεγραμμένα ἐν ἀληθείᾳ, βεβαπτισμένα δὲ ἐν τῷ τῆς θυμηδοῦς φλεβῶς, ἧτις ἀποτελεῖ τὸν κύριον τοῦ ποιητοῦ χαρακτήρα, προσπαίξουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, δίκην μικρῶν ἐν ἀναγλύφῳ ἐρωτιδίων, μετὰ τῶν αἰσθημάτων ἐκείνων, τὰ ὅποια ἡ ρωμαντικὴ ποίησις οὐδέποτε ἐξάγει εἰς πώλησιν χωρὶς τοῦ τραγικοῦ κοθόρου, ἡ δὲ ὑπερρωμαντικὴ προτιμᾷ σαβδανωμένα πάντοτε ὑπὸ ἀπαίσιον σταυρὸν και σεσηπότας φιλόρας κλάδους νὰ μεταπωλῆ, ὡς νὰ συνίστα εἰς τὴν φιλιαν νεκροῦς ἢ εἰς τὴν γνωριμίαν κηδευομένων.

Ἀνάταμε τὰ ἀνθόλλια αὐτὰ τοῦ κ. Καμπᾶ, χωρὶς ἕκ τῶν πετάλων τὰ σέπαλα, ἐκ τῶν ὑπέρων τοὺς στήμονας, περισταίτε τα εἰς τὴν ἐπλῆν μυροδόχον στεφάνην, θὰ ἴδῃς τὴν σύστασιν των τόσο ἀπλῆν ὥστε θὰ πιστεύσης πρὸς στιγμὴν τόσο εὐκολον τὴν ἀνθοποιῖαν, ὅσον εὐκόλος εἶναι ἡ στιχοποιία. Καὶ ὅμως ἐν τῇ ἀπλότῃ τὰ ποιήματα ταῦτα εἶναι εἰς τὸ εἶδος των τὰ δυσκολώτερα, ὁμοιάζουσι τὰ ἀγαλμάτια ἐκεῖνα τὰ ὅποια ἐνίοτε πωλοῦνται ἀντὶ παντήκοντα και ἑκατὸν ἑκαστον χιλιάδων φράγκων.

Τὸ θυμηδὲς ὅπερ διακρίνει τὸν κ. Καμπᾶν δὲν ἀποκλείει τὸ αἰσθημα, ὅπερ εἶναι ἡ βάσις παντὸς λυρικοῦ ποιήματος. Διὸς ἀκριβῶς ἐξ ἴσου βλέπομεν ἐν αὐτῷ μεριζόμενα τὸ θυμηδὲς και τὴν περιπάθειαν και ἴσως τῆς αὐτῆς ἀμφοτέρα δυνάμεις. Καὶ δὲν εἶναι παραδοξολογία ἐάν εἴπωμεν ὅτι ἐκεῖνος μάλιστα γνωρίζει νὰ κλαίῃ ὅστις γνωρίζει νὰ γελά.

Ὁ κ. Καμπᾶς, βεβαίως οὐδέποτε ἐκπίπτει εἰς τὴν ἐλεγειαν τῶν ρωμαντικῶν, οὐς φρίττει τις νὰ πλησιάζῃ, ὡς φρίττει νὰ προσίδῃ τὰς ἐξ ἐπαγγέλματος μυρολογίστρας, πόρρωθεν ἀηδοῦς ὀζούσας λιθάνου και νεκρικὴν ἀποφερούσας ὁσμὴν. Ἄλλ' ὁ γέλως τοῦ ἡμετέρου ποιητοῦ κρύπτει πολλὰς πόνον, ὃν δὲν ἀνευρίσκομεν ἐν τῇ δυνάμει και τῇ ἀληθείᾳ του εἰς ὅλον τὸ Ἴωσαφάτ τῆς ἐλεγειαζούσης σχολῆς.

Βεβαίως δὲν πρέπει τις νὰ ζητήσῃ εἰς τοὺς **Στίχους** τοῦ κ. Καμπᾶ πάθος ποιητικόν· οὔτε ἡ ἰδιόζουσα ποιητικὴ του ἀπόχρωσις συνάδει πρὸς αὐτὸ, διότι αὐτὴ μόνον τὴν περιπάθειαν φιλεῖ ἐν ψυχολογικῇ ν' ἀναπτύσσει γαλήνην, ἀλλὰ και ὅταν ἀποπειρᾶται τὴν περιπάθειαν εἰς πάθος νὰ μεταβάλλῃ μεταπίπτει εἰς ψυχρότητα, ὡς εἰς τὸ *Δὲν κλέφτω*.

Εἰς τὸ αὐτὸ παράγει αὐτὸν ἀποτέλεσμα ἢ πρὸς τὰς εἰκόνας και τὰς παρομοιώσεις τάσις. Ἐνίοτε ἡ ποίησις του καταντᾷ ἀληθῆς εἰκονοστάσιον, εἰς ὃ ἄκων τις ἀναγκάζεται νὰ κάμῃ τὸν σταυρὸν του, διττὸν σημείον, ὡς γνωστὸν, σκωπτικῆς ἐκπλήξεως και εὐλαβείας. Ἄλλοτε αἱ εἰκόνες του καταντῶσι κοιναί, ὡς ἐν τῷ ποιηματίῳ *Ἠγάπων Παῖς*. Ἐνίοτε δὲ, ἀν οὐχὶ ἐν τῷ αὐτῷ ποιήματι, ἀλλ' ἐν πολλοῖς συγγενέσιν ἀπαντᾷ ταυτολογία παρομοιώσεων· ἀλλ' ἐνῶ αἱ εἰκόνες εἶνε τὸ ἀδύνατόν του μέρος, αὐταὶ συγχρόνως ἀποτελοῦσι και τὴν δυνάμιν του και ἴσως αὐτὴ και μόνον ἡ δύναμις ἀρκεῖ νὰ ἀναδείξῃ αὐτὸν ὄχι στιχοπλόκον, ἀλλὰ ἀληθινὸν ποιητὴν, φέροντα ἐν ἑαυτῷ ὅλον τὸ ὕλικόν μελλούσης ποιητικῆς δημιουργίας.

Δὲν πρέπει νὰ παραλείψωμεν ἄλλο μέγα πλεονέκτημα του—και τοῦτο πρὸς παραδειγματισμὸν διὰ τοὺς νέους φοιτολάτρας,—ὅτι ἐν τοῖς ποιήμασι του ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀκριβῶς περιορίζεται νὰ εἴπῃ ὅ,τι θέλει και ὅ,τι πρέπει νὰ εἴπῃ. Οὐδέποτε ἡ ὁμοιοκαταληξία ἢ ὁ ρυθμὸς τὸν παρασύρει εἰς πλατειασμούς, οὐδέποτε ταυτολογεῖ, οὐδέποτε φοιτᾷ γράφων ἄρρητα ἀκατανόητα, ἀλλ' εὐσταλῆς πάντοτε ἢ Μοῦσα του ὁμοιάζει δειλὴν, ἀλλ' εὐφυᾶ, κόρην, ἧτις τότε μόνον ὁμιλεῖ, ὅταν πρόκειται νὰ εἴπῃ τί εὐάρεστον.

Τὰ ποιητικὰ του παίγνια, οἷα εἶναι τὰ ὑπὸ τὰς ἐπιγραφὰς *Τὶ λές Μαρία, Στάσου, Τὶ καλὸ, Ἀπόστασα, Ἡ ἐντολή, Τὶ σ' ἦρθε*, εἶναι ἔντως ἀπαράμιλλα. Θέλγουν ὡς νὰ ἦσαν τόνοι ἐλαφρῆς μουσικῆς τοῦ λεκόκ. Ἐνῶ εἰς τὰ μετέχοντά πως σατύρας ὡς τὰ *Θὰ βραχοῦμε, Τὶ γταιεῖ, Τὶ λέτε δὲν τοῦ μοιάζει, Κριτικὴ, Ἰανουάριος ἀποκαλύπτομεν*, ἵνα ἐμμεῖνωμεν εἰς τὴν αὐτὴν παρομοίωσιν, θορυβῶδεις φθόγγους ὀρεμπαχιακῆς μουσικῆς, τοῦ δὲ που ὡς ἀστέρης ἀπὸ βεγγαλικῆς φωτὸς ἐν εἶδει βότρυος πίπτοντας καρποῦς μολιερείου εὐθυμίας.

Τὰ ποιήματά του, ὅπερ πρεκβατικῶς λέγομεν ὅτι εἶναι γεγραμμένα ἐν στίχοις λαζευτοῖς, τομῇ ἀμώμῳ και μέτροις δυσχέρειν ἀφ' ἑνός, ἀλλὰ τόσο ἀπ' ἄλλου κομψοῖς, μερίζονται μετὰ τῆς δημῶδους και τῆς καθαρευούσης. Εἰς ποίαν πρέπει νὰ δοθῇ τὸ μῆλον, δὲν εἶναι τόσο εὐκολον ν' ἀποφανθῶμεν, ὅταν μάλιστα και τὴν καθαρεύουσαν και τὴν δημῶδῃ ὁ ποιητὴς γράφει μετὰ γνώσεως και καλαισθησίας. Ἄλλὰ δὲν εἶναι δύσκολον ν' ἀποφανθῶμεν ὅτι τὰ ἐν τῇ καθαρευούσῃ γεγραμμένα καθυστεροῦσιν οὐ μόνον εἰς τὸ θυμηδὲς, ὅπερ λόγοι ψυχολογικοὶ καθ' ἡμᾶς ἀπαγορεύουσι ν' ἀναπτυχθῇ ἐν γλώσσῃ μὴ δημῶδῃ, μὴ ζωντανῇ, μὴ λαλουμένην, ἀλλὰ και ὡς πρὸς τὴν εὐστορίαν και τὴν ἄλλην ἐλαστικότητα. Εἶναι πράγματι ὥραία ἐν τῇ ἀκινήσῃ της. Ἡ διαφορὰ τῶν δύο εἶναι οἷα μετὰ τῷ ἔργου γλύπτου και πίνακος ζωγράφου.

Πρὶν περᾶνωμεν τὴν πέραν τῶν ὁρίων τῆς ἐφημερίδος ἡμῶν ἐκτεθεῖσαν κρίσιν ὀφείλομεν νὰ μνημονεύσωμεν ἰδιαζόντως δύο εἰς τῶν καθαρεύουσαν γεγραμμένων ποιημάτων, τοῦ ὡς προλόγου χρησιμεύοντος *Τὰ ἄσματά μου* και τοῦ ἐξ ὧν τῶν ποιημάτων ὡς ἄσματος δυναμένου νὰ γνωριεῖσθῇ *Ἡ Λεσβία*.

Μετὰ τῆς ὥραίας Λεσβίας σφίγγομεν τὴν χεῖρα τοῦ φίλου και συνεργάτου μας **Νέκου**, δίδοντες αὐτῷ τὴν φιλικὴν ἀδειαν νὰ αἰσθανθῇ ἀληθινὴν χαρὰν ἐπὶ τόσῳ καλοῖς ἐγκαινίοις τοῦ ποιητικοῦ του σταδίου.

Καλιόβαν.

ΥΔΩΡ ΤΟΥ ΔΡΟΣ ΤΡΙΚΟΣ

EAU DU Dr. TRIKOS

Καθαρίζει τὴν κεφαλὴν, ἐξαφανίζει τὴν πιτυρίδα, κατευναρίζει τὸν κνισμὸν (φαγοῦραν), ἐξαλείφει τὰς ἐρυθρότητας τοῦ δέρματος, διατηρεῖ τὴν στιλπνότητα τῆς κόμης και ἐμπίπτει τὴν πτώσιν τῶν τριχῶν.

Φαρμακεμπορεῖον Κ. **Ὀλυμπίου** ὁδὸς Ἐρμού 206.

ΕΛΙΞΙΡΙΟΝ ΡΙΓΩ

DENTOVINE RIGAUD

Τὸ Ἐλιξίριον τοῦτο βάσιν ἔχον τὴν ἀρρικαν, εὐωδιάζει εὐάρετως τὸ χρῶμα, καθαρίζει και ὀρεοῖζει τὴν ἀναπνοήν, λευκαίνει τοὺς ὀδόντας, διευκολύνει τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος και δίδει εἰς τὰ ὄπλα τὸν ῥόδιον χρωματισμὸν ὅστις εἶναι τὸ σημεῖον τῆς υγείας.

Παρά Κωνσταντίνῳ **Ὀλυμπίῳ**, 206, ὁδὸς Ἐρμού.